

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Jakuba Camrda. v právní věci žalobce: **I. Z.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2014, č. j. 17 A 5/2014 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2014, č. j. 17 A 5/2014 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2014, č. j. CPR-14459-3/ČJ-2013-930310-V242, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení kontroly pobytu, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 9. 2013, č. j. KRPP-30370-44/ČJ-2013-030022, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, neboť žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Doba k vycestování z území České republiky poté byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 15 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění

z území České republiky. Dále bylo podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který jí rozsudkem ze dne 11. 4. 2014, č. j. 17 A 5/2014 – 35, vyhověl. Napadené rozhodnutí žalované bylo výrokem I. pro vady řízení zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení, výrokem II. krajský soud rozhodl o nákladech řízení.

Po skutkové stránce vzal krajský soud za prokázané, že dne 21. 2. 2013 byla na základě poznatku Celního úřadu pro Plzeňský kraj provedena kontrola správním orgánem I. stupně v areálu společnosti PILA TĚNĚ, s. r. o., kde žalobce vykonával pracovní činnost pro společnost SEM Bohemia s. r. o. spočívající v obsluze pily, tzv. krátičky. Dle rozhodnutí úřadu práce ze dne 22. 11. 2012 bylo žalobci zaměstnanému u Aneo s. r. o. prodlouženo povolení k zaměstnání na dobu od 13. 10. 2012 do 12. 4. 2013 pro druh práce: dělníci v oblasti výstavby budov, s místem výkonu práce v Praze.

Po právní stránce krajský soud pojal za klíčovou otázku, zda při vyslání cizozemského zaměstnance k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání musí zaměstnanec žádat pro nové místo o nové povolení k zaměstnání. Vycházel přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 - 42, podle něhož je nutno zohlednit, že zákonem č. 382/2008 Sb. (část první, čl. I., bod 137) bylo s účinností od 1. 1. 2009 zrušeno ustanovení § 93 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), které ukládalo zaměstnavateli povinnost ohlásit úřadu práce kratší vyslání zaměstnance-cizince mimo místo výkonu práce, resp. povinnost žádat o nové povolení k zaměstnání při delším vyslání mimo místo výkonu práce. Protože zákon o zaměstnanosti vysílání cizinců mimo místo výkonu práce počínaje 1. 1. 2009 nijak neomezuje, nemohl dle krajského soudu žalobce vykonávat práci (např. v souvislosti s pracovní cestou) mimo Prahu v rozporu s povolením k zaměstnání, když jím vykonávaná činnost při kontrole nebyla zcela mimo povolený druh práce, jelikož i dřevěné palety jsou používány v oblasti výstavby budov. Přehlédnout nelze ani to, že nebyla plně respektována skutečnost, že zákon o pobytu cizinců sice stanoví, že výkon práce bez povolení může vést k vyhoštění, je však nutné dodržet principy jednoty, racionality a vnitřní bezrozpornosti právního řádu a tyto pojmy vykládat stejně, což znamená, že za práci v rozporu s povolením není možné uložit vyhoštění. Soud proto zdůraznil diferenciaci mezi různě společensky závažnými formami porušení povinnosti k povolení k zaměstnání.

Krajský soud dále uvedl, že nebylo zjištěno, zda a u kterého zaměstnavatele (Aneo s.r.o. či SEM Bohemia s.r.o.) pracovní poměr žalobce dosud trvá, zda dohoda o provedení práce byla uzavřena v rámci pracovního poměru či nikoli a zda se např. jednalo o pracovní cestu či dočasné přeložení žalobce na jiné místo výkonu práce na krátkou dobu. Krajský soud navíc poznamenal, že Roman Slyvchuk (či Slivchuk, v obchodním rejstříku jsou uvedeny obě varianty příjmení, pozn. zdejšího soudu) byl nejprve jednatelem firmy Aneo s.r.o. (vymazáno 8. 11. 2012) a od 3. 1. 2013 je jednatelem firmy SEM Bohemia s.r.o., jak vyplývá z výpisů obchodního rejstříku Městského soudu v Praze, tudíž není zřejmé, zda tato skutečnost vůbec byla známa žalobci - mohl se oprávněně domnívat, že vše se vyřizuje

pokračování

v rámci jedné firmy.

S ohledem na výše uvedené a především s ohledem na rozhodnou skutečnost, že žalobce měl k dispozici platné příslušné povolení úřadu práce, nelze dle krajského soudu jednoznačně konstatovat, že žalobce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání a jsou splněny podmínky pro použití § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona k rozhodnutí o správním vyhoštění. Krajský soud tudíž shledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaná vůbec nezohlednila skutečnost, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci a napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil.

II.

Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížností, a to z důvodů nesprávného posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stěžovatelka konkrétně namítla, že kromě obecného úvodu a vymezení zákonných ustanovení jsou právní hodnocení soudu ve věci zmatečná, logicky nenavazující. Stěžovatelka se nejprve ohradila proti tvrzení soudu stran působení jednatele, pana Slyvchuka, v obou společnostech současně. Stěžovatelka zdůrazňuje, že z obchodního rejstříku bylo prokázáno, že v případě společností SEM Bohemia s. r. o. a Aneo s. r. o. se jedná o dvě samostatně fungující společnosti, a zároveň, že pro časově rozdílná působení p. Slyvchuka ve jmenovaných společnostech nemohlo dojít k souběhu jeho jednání současně za obě společnosti.

Stěžovatelka opětovně uvádí důvody, pro které shledala, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, čímž naplnil znaky skutkové podstaty podle ustanovení § 119 odst. 3 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Podstatnou skutečností je okolnost, že žalobce v době kontroly nepracoval pro společnost Aneo s. r. o., pro kterou měl vydáno povolení úřadu práce, nýbrž na základě dohody o provedení práce, uzavřené dne 5. 2. 2013, pro společnost SEM Bohemia s. r. o., pro kterou povolení k zaměstnání neměl. V předmětném správním řízení byl prokázán výkon závislé práce, resp. pracovněprávní vztah žalobce ke společnosti SEM Bohemia s. r. o. Žalobce na základě uvedené dohody o provedení práce vykonával nezákonně výdělečnou činnost, tj. byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, a to ode dne 6. 2. 2013 do 21. 2. 2013. K tomu stěžovatelka doplnila, že právní názor, podle něhož cizinec, který nepracuje v souladu s podmínkami uvedenými v platném povolení k zaměstnání, pracuje bez povolení, je plně v souladu s aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4 As 107/2013 – 23, nebo rozsudek ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 As 70/2013 – 24).

Nelze rovněž akceptovat argument stran přeložení žalobce na jiné pracoviště. Stěžovatelka v této souvislosti rozporuje odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 – 42, který řeší dva instituty – pracovní cestu ve smyslu § 42 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“) a přeložení dle ustanovení § 43 zákoníku práce; instituty časově omezené na dobu nezbytné potřeby u toho samého zaměstnavatele, mimo místo výkonu práce stanovené v pracovní smlouvě. V daném případě žalobce nikdy nenamítal, že by byl zaměstnavatelem, společností Aneo s. r. o., vyslán k výkonu práce ke společnosti SEM Bohemia s. r. o. v rámci pracovní cesty. Žalobce se společností SEM Bohemia s. r. o. uzavřel samostatný pracovněprávní vztah a kontrolovanou činnost vykonával právě a jen pro tuto společnost. Stěžovatelce tak není zřejmé, z čeho krajský soud dovozuje, že by se mohlo jednat o pracovní cestu, neboť soud tento svůj názor nijak neodůvodňuje. Obdobné lze dle stěžovatelky uvést i k institutu převedení, který musí být na rozdíl od vyslání na pracovní cestu učiněn pouze a jen písemnou formou, když nic takového v řízení zjištěno nebylo a žalobce sám existenci takové listiny ani netvrdil. Z rozsudku není seznatelné, co vedlo krajský soud k názoru, že mělo být zjišťováno, zda se v případě žalobce nejednalo o dočasné přeložení.

Současně v rozsudku není uvedeno, z jakého důvodu by mělo být zjišťováno, zda a u kterého zaměstnavatele dosud trvá pracovní poměr žalobce a zda dohoda o provedení práce byla uzavřena v rámci pracovního poměru či nikoli. Krajský soud dle stěžovatelky přehlédl, že tyto skutečnosti byly v řízení zjištěny a uvedeny v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stěžovatelka má za to, že jako správní orgán v řízení z moci úřední protiprávní jednání žalobce prokázala, a žalobce v takovém případě ani nebyl povinen předkládat listiny svědčící o jeho protiprávním jednání, jak požadoval krajský soud. Stěžovatelka rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, že druh práce vykonávaný žalobcem pro společnost SEM Bohemia s. r. o., spočívající ve zhotovení dřevěných palet, skladování výrobků a manipulace s výrobky na skladovací ploše, nebyl mimo povolený druh práce (dělník v oblasti výstavby budov).

Protože krajský soud v rozsudku konstatoval výše uvedená tvrzení jako nedošetřené okolnosti, aniž by jejich potřebu právně zdůvodnil, považuje stěžovatelka napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Soud současně nedošetřené okolnosti označil za vady řízení, přestože žalobce ani nenapadal skutková zjištění. Stěžovatelka proto nesouhlasí se závěrem, že nebyl zjištěn skutkový stav a rozsudek považuje za nezákonný.

Zároveň stěžovatelka upozorňuje na porušení principu jednoty, racionality a vnitřní bezrozpornosti ze strany soudu. Jestliže krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 – 42, ze kterého vyplývá, že lze uložit správní vyhoštění, pokud cizinec pracuje v rozporu s platným povolením k zaměstnání z důvodu jiného místa výkonu práce, pak tím spíše je možné dospět k závěru, že cizinci lze uložit správní vyhoštění, jestliže pracoval pro jiného zaměstnavatele, na jiném místě a vykonával jiný druh práce. Stěžovatelka považuje argumentaci krajského soudu, který nejprve vylučuje možnost uložit cizinci správní vyhoštění, protože disponoval platným povolením úřadu práce, za absurdní a nelogický, pokud krajský soud stěžovatelku současně zavazuje k tomu, že odstraní-li nedostatky stran řádného zjištění skutkového stavu, bude moci vydat nové rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatelka by si dle

pokračování

uvedeného musela vybrat, zda správní řízení zastavit, protože žalobce v době kontroly disponoval platným povolení úřadu práce, anebo v řízení provést další dokazování.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2014, č. j. 17 A 5/2014 – 35, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila dva důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.: nezákonnost posouzení relevantní právní otázky a nesrozumitelnost, vnitřní rozpornost a nedostatek důvodů rozhodnutí, způsobujících nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

Nejprve Nejvyšší správní soud posuzoval, zda je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů; pokud by tomu tak bylo, již tato skutečnost by byla důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. V tomto směru stěžovatelka namítala, že krajský soud ve svém rozsudku neuvedl úvahy, jak dospěl k závěru o nedošetřených okolnostech a k názoru, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

K výkladu pojmu nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil ve své judikatuře. Podle ustálené judikatury nedostatkem důvodů „nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny“ (srov. rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 ze dne 4. 12. 2003, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS).

Podle názoru krajského nebylo zjištěno, zda a u kterého zaměstnavatele pracovní poměr žalobce dosud trvá, zda dohoda o provedení práce byla uzavřena v rámci

pracovního poměru či nikoli a zda se např. jednalo o pracovní cestu či dočasné přeložení žalobce na jiné místo výkonu práce na krátkou dobu.

Z obsahu správního spisu plyne, že dne 21. 2. 2013 byla provedena kontrola správním orgánem I. stupně v areálu společnosti PILA TĚNĚ, s. r. o., okres Rokycany, kde žalobce vykonával pracovní činnost pro společnost SEM Bohemia s. r. o., spočívající v obsluze pily, tzv. krátičky, přestože měl vydáno platné povolení k zaměstnání pro zaměstnavatele společnost Aneo s. r. o. s místem výkonu práce v Praze, druhem práce 93130 – Dělníci v oblasti výstavby budov s platností do 12. 4. 2013. Dále bylo zjištěno, že mezi subjektem PILA TĚNĚ, s. r. o. a SEM Bohemia s. r. o. jako zhotovitelem byla uzavřena rámcová smlouva o dílo, jejímž předmětem bylo provedení kompletace palet v areálu výrobní haly objednatele, s platností do 31. 12. 2013.

Správní orgán I. stupně poté vydal rozhodnutí ze dne 3. 4. 2013, č. j. KRPP-30370-26/ČJ-2013-030022, o uložení správního vyhostění s odůvodněním, že žalobce je na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodla stěžovatelka dne 23. 7. 2013 rozhodnutím pod č. j. CPR-6047-3/ČJ-2013-930310-V242 tak, že napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se dle stěžovatelky řádně nezabýval podstatnou skutečností, tedy tím, že společnosti Aneo s. r. o. a SEM Bohemia s. r. o. jsou samostatně fungující společnosti a dále, že správní orgán I. stupně vůbec nehodnotil pracovní činnost žalobce jako takovou. V rámci dalšího řízení správní orgán I. stupně doplnil dokazování, zejm. doplnil identifikační údaje jednotlivých společností a konstatoval, že k porušení podmínek vydaného povolení k zaměstnání došlo, přestože se žalobce domníval, že dohoda o provedení práce postačuje k legálnosti jeho zaměstnání, neboť pan. Slyvchuk se vyskytuje jako jednatel v obou společnostech a novým rozhodnutím ze dne 20. 9. 2013, č. j. KRPP-30370-44/ČJ-2013-030022 žalobci opětovně uložil správní vyhostění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců.

Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu zjistil, že žalobci bylo Úřadem práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu (dále jen „ÚP Praha“) vydáno rozhodnutí ze dne 22. 11. 2012, č. j. MPSV-UP/7098013/12/AIS-ZAM, o prodloužení povolení k zaměstnání, které bylo ÚP Praha vydáno dne 17. 10. 2011 k výkonu zaměstnání pro zaměstnavatele Aneo s. r. o. s místem výkonu práce v Praze a druhem práce 93130 - Dělníci v oblasti výstavby budov. Povolení k zaměstnání pro téhož zaměstnavatele bylo prodlouženo do 12. 4. 2013.

Ve věci je nesporné, že žalobce uzavřel dne 5. 2. 2013 se společností SEM Bohemia s. r. o. nový (další) pracovněprávní vztah, v jehož rámci vykonával činnost, pro kterou neměl vydáno platné povolení k zaměstnání (dohoda byla uzavřena na činnost: zhotovování dřevěných palet, skladování výrobků, manipulace s výrobky po skladovací ploše u odběratele společnosti pila Těně s.r.o.). Uvedený pracovní vztah byl uzavřen na základě dohody mezi zaměstnavatelem 1. Aneo s.r.o, zast. p. Ivanem Kupírkem, jednatelem a zaměstnavatelem 2 SEM Bohemia s.r.o, zast. Romanem Slyvchukem,

pokračování

jednatelům. Důvodem uzavření dohody dne 20. 1. 2013 byl nedostatek práce u společnosti Aneo, s.r.o.

Dle úředního záznamu a protokolu celní správy a správního orgánu I. stupně žalobce dne 21. 2. 2013 vykonával pracovní činnost spočívající v jízdě vysokozdvizným vozíkem a přemisťování balíků dřeva, odklizení sněhu a práci na pile (tzv. krátičce).

Dle protokolu o vyjádření žalobce minimálně v období od 6. 2. 2013 do 21. 2. 2013 osobně vykonával pracovní činnost bez povolení k zaměstnání.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že z výše uvedeného vyplývá skutečnost, že žalobce prokazatelně vykonával pracovní činnost pro jinou společnost než pro svého původního zaměstnavatele, se kterým měl uzavřenou dohodu o provedení práce a který byl uvedený v pracovním povolení a jiný druh pracovní činnosti, než pro kterou mu jako cizinci bylo vydáno pracovní povolení. Společnosti Aneo s. r. o. a SEM Bohemia s. r. o. jsou přitom odlišné, samostatně působící subjekty.

Nutno konstatovat, že krajský soud se při svých úvahách zabýval jen některými z důkazů, které správní orgány v průběhu řízení ve věci správního vyhoštění provedly, především povolením k zaměstnání žalobce, zatímco o hodnocení jiných důkazů – dohody obou společností ze dne 20. 1. 2013 nebo dohody o provedení práce ze dne 5. 2. 2013 - zcela pomlčel. Tím porušil svou povinnost komplexně zhodnotit proces dokazování ve správním řízení a jeho závěr o tom, že dokazování neproběhlo náležitým způsobem, je tak nepřezkoumatelný. Jinými slovy řečeno, krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky pro nedostatečně zjištěný skutkový stav, sám však ponechal některé důkazní prostředky, z nichž správní orgány rovněž dovozovaly své závěry, zcela nepovšimnuty. Taková vada je v kasačním řízení důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu, i pokud ji účastník v kasační stížnosti nenamítá (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

S tím souvisí i další stížnostní námitka stěžovatelky, tj. nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost mimo jiné tehdy, pokud odůvodnění není ve vztahu k výroku jednoznačné nebo pokud vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, č. j. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost je také rozsudek, ze kterého nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán (viz např. rozsudek ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 – 132), nebo rozsudek, který je vystaven na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (viz např. rozsudek ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 – 107).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu skutečně obsahuje vnitřní rozpor, pokud na jedné straně vylučuje uložení správního vyhoštění cizinci, který disponuje platným povolením k zaměstnání pro jiného zaměstnavatele, než pro kterého vykonává pracovní činnost; a na straně druhé správnímu orgánu ukládá odstranění nedostatků v dokazování a posléze vydání nového rozhodnutí o správním vyhoštění.

Úvahy krajského soudu, které stály za jeho závěrem, nenalezly odraz v písemném vyhotovení rozsudku. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí citoval pouze rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 8. 2013, 1 As 67/2013 – 42, ve věci vyslání cizozemského zaměstnance k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení, aniž by ozřejmil jeho souvislost s postupem správních orgánů v nyní projednávané věci. Toto pochybení krajského soudu způsobilo další vadu napadeného rozsudku. Pokud je totiž odůvodnění rozsudku tvořeno převážně pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z rozsudku v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64).

Krajský soud v dalším řízení bude muset nejprve postavit najisto, jaká skutková zjištění jsou základem jeho úvah. Řádně tedy přezkoumá průběh důkazního řízení před správními orgány, vyjádří se ke způsobu hodnocení důkazů a svým závěrům o vadnosti či bezvadnosti důkazního řízení pak přizpůsobí další procesní postup. Je-li v řízení sporná otázka, zda žalobce vykonával jiný druh pracovní činnosti, než pro kterou mu jako cizinci bylo vydáno pracovní povolení, pak je podle Nejvyššího správního soudu třeba zodpovědět, zda jednání žalobce, který disponuje platným pracovním povolením vydaným pro určitého zaměstnavatele, určitý druh práce, určité místo a určité časové období, ale ve skutečnosti vykonává *jiný druh práce*, než na kterou mu bylo vydáno platné povolení k zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti, a v jiném místě a pro jiného zaměstnavatele, lze posoudit jako výkon práce bez pracovního povolení podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců a lze mu tak podle uvedeného ustanovení udělit správní vyhoštění. S tím souvisí i otázka, zda a za jakých podmínek cizinec může být svým zaměstnavatelem vyslán ve smyslu § 42 zákoníku práce i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání, neboť výkon práce na pracovní cestě znamená jen změnu místa výkonu práce, nikoli však změnu druhu práce uvedeného v povolení. Stran úvah a závěrů krajského soudu, z nichž dovozuje podobnost vykonávaných prací žalobcem na stavbách a na pile, odkazuje Nejvyšší správní soud na Sdělení českého statistického úřadu č.206/2010 Sb. ze dne 16. června 2010 o zavedení Klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO).

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. s. ř. s.

Zruší-li kasační soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. října 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu